

אויפגעעהויבן

סיפורים והוראות מתוך ההתועדויות
הבלתי נשכחות של המשפיע הרב חיים
זקלם שליט"א

קובץ פנימי עבור תלמידי שיעור ב' תשפ"ד בלבד
ללא אחריות כלל וכלל

כל הזכויות שמורות.
נדפס בישראל תשפ"ד
כתיבה: תלמידי ש"ב תות"ל אלעד
עימוד ועיצוב: הת' ש. ל.
עריכה: הת' ד. ז.
הגהה: הת' מ"מ. ס.

ט' כסלו:

לפני שנכנסים להתוועדות צריך להתנתק מכל מה שיכול להפריע, להסיט את המחשבות המטרידות, ופשוט לשקוע בהתוועדות.

פעם הרב זעליג פלדמן הגיע להתוועד עם אנשי 'המוסד' לרגל י"ט כסלו, האווירה הייתה קשוחה ורצינית, כשהוא ראה שההתוועדות לא מתקדמת לשום מקום הוא אמר להם בטון חצי מבודח חצי רציני: "חבר'ה, יש רק דרך אחת להיכנס להתוועדות - להסיר את כל המגננות". הם הבינו את הרמז והסירו את האוזניות ומשקפי השמש, מיד הקרח הפשיר והאווירה התחלפה באווירה של התוועדות חסידית חמימה.

באנגליה לפני שנכנסים הביתה משאירים את הנעליים המלוכלכות מחוץ לדלת. תשאירו בחוץ את כל מה שמטריד אתכם ותכנסו בראש נקי להתוועדות, "כלי ריקן מחזיק כלי מלא אינו מחזיק".

לחיים ולברכה!

***

יש אמרה בשם אדמו"ר הזקן בקשר לטקטיקת המלחמה שנקטה פרוסיה מול האנגלים במלחמת שבע השנים שנערכה ביניהם בין השנים תקי"ד - תקכ"ג, ומוזכרת בהערה בליקוטי שיחות פרשת ויצא.

הסדר היה שבכל פעם יוצאות להתקפה שלושה פלוגות - פנים מול פנים - כנגד שלושת הפלוגות היריבות, דבר שהוביל לדם רב שנשפך וללא הכרעה ממשית לאחד משני הצדדים.

המלחמה יכלה להימשך כך עוד שנים רבות, אך לאחר שבע שנים החליט מלך פרוסיה לנקוט באסטרטגיה חדשה: במקום לתת לכל פלוגה להילחם מול הפלוגה הנגדית, הוא החליט למקד את כל שלושת הפלוגות מול פלוגה אחת מתוך השלושה. במערכה הבאה כאשר ניתן האות הפתיעו החיילים הפרוסים את האנגלים והסתערו בכל העוצמה על פלוגה אחת של האנגלים, הדם הרב שנשפך והמוות הגדול שנגרם בשל כך הבהיל מאוד את האנגלים שנסו על נפשם ונכנעו סוף סוף לפרוסים.

המסר שניתן ללמוד בעבודת השם: כשאתה מעונין להילחם מול היצר הרע, אל תנסה להילחם נגדו בכמה זירות בו זמנית, תתמקד בחולשה אחת שלך, ותרכז את כל כוחותיך על מנת לגבור על היצר הרע שלך לפחות בדבר אחד, כאשר תכבוש יעד אחד כוחך יגבר, הניצחון יוביל לעוד ניצחון, וההצלחה תוביל אותך לרצות להעפיל להצלחה בתחומים נוספים.

היה בחור שלמד איתי בישיבה ותפקידו היה לאסוף ספרים ולהניחם בספריה, תוך כדי ליקוט הספרים היה מעיין בשמות מחברי הספרים ובמבוא לספרים, עם הזמן רכש לעצמו בקיאות רבה בתחום וכל פעם שהמגיד שיעור הזכיר שם של אחד המפרשים, הוא היה מוסיף מילות רקע עליו. זה גרם לו להתעניין גם בתוכן הדברים של בעל המאמר והוא הפך לאחד הלמדנים בשיעור. זכור לי גם בחור שהיה משקיע מאוד בסדר הלכה ובפרט בהלכות שבת, והיום הוא מומחה גדול בדיני שבת.

קח לך תחום ענין שבו תשקיע במיוחד וזה יהיה ה'זהיר טפי' שלך, על ידו יאירו ויזהירו כל דרכי עבודת השם שלך בכל היום כולו.

***

יש מאמר נוסף של אדמו"ר הזקן, בקשר למלחמה זו, שבו מביא אמרה בשם הבעל שם טוב: "שהיה איזה מלחמה שבע שנים בין שני גוים בשביל שיתבררו הקולות מתרועעת המלחמה ויעשה מהם איזה ניגון שיעבוד הצדיק את ה' בניגון ההוא..."

אחד מיסודות החסידות, הוא הניגון. בהתוועדות מנגנים ניגון חסידי, וזה הטיט שמדביק את התוכן הנאמר אל לב השומעים. בד בבד צריך להיזהר משמיעת ניגון או שיר שאין בטוחים שהורתו ולידתו ממקורות הקדושה. כשמנגנים ניגון מתחברים לתנודות נפשו של מלחין הניגון בשעת הלחנתו, מצב הרוח בה שהה באותם רגעים. יתכן שהמלחין חיבר את הניגון לאחר שאכל פיצה, שתה קולה ואז גיהק ויצא לו 'רחם'...

פעם נכנסה ליחידות אישה אחת בשם מרת ווילהלם מלונדון, היא שאלה את הרבי כיצד זה יתכן שבין אוצר ניגוני חב"ד ישנם גם כמה ניגונים שמקורם הוא ממקורות לא יהודיים כמו רועי צאן וכדומה.

הרבי ענה לה שניגון הוא דבר ניטרלי, הרבי השתמש בדוגמא ממטוס שנוסע לארץ ישראל וניתן להשתמש בו למטרות שונות: יכול להיות שיהיה שם יהודי שנוסע לארץ ישראל בשביל לבקר במקומות הקדושים, זוהי אכן מטרה ראויה שלשמה נוצר המטוס; יכול להיות מישהו שנוסע רק בשביל לראות את נופי הארץ; ויכול להיות שם ל"ע כומר שנוסע למטרות נוצריות. המטוס ניטרלי, אבל הוא משמש עבור שלוש מטרות שונות לגמרי.

מארש נפוליון לדוגמא, מבטא את תחושת הניצחון של נפוליאון במלחמה, ואנחנו מנצלים אותו על מנת לבטא את הניצחון שלנו על היצר הרע. הרבי הוסיף: "און א ניגון פון פריצות – קאן מען גארנישט טאן מיט דעם", (= אבל עם ניגון של פריצות לא ניתן להשתמש לשום דבר).

צריך לדעת שהעלאת ניגון לקדושה איננו נחלת הכלל, זה דבר ששייך רק לרבי ולא כל אחד מסוגל לעשות את זה.

***

בזמן הבריחה הידועה מלבוב בשנת תש"ז, סבי החסיד ר' משה וישצקי, תכנן לברוח יחד עם כל בני משפחתו ברכבת האחרונה, אך דא עקא, הם הגיעו לתחנה רגע לאחר שכבר הרכבת יצאה לדרכה. קרובת משפחתם, המומע שרה, שארגנה את כל תכנית הבריחה ניסתה לשחד את הפקיד שיעצור את הרכבת אבל הוא סירב.

בגלל פספוס של רגע אחד, הם נשארו ברוסיה עוד 20 שנה (!)

לאחר שנתיים ניסה סבי לברוח שוב מרוסיה, דרך הגבול הרומני, יחד עם עוד קומץ חסידים. בתור סנונית ראשונית התנדבו מספר בחורים לנסות להבריח את הגבול (ביניהם הרב יוסף גרינברג ע"ה) יחד עם אדם שהציג את עצמו כ'מבריח גבולות' מנוסה, אך לבסוף התגלה כסוכן ק.ג.ב. והוא הסגיר את כולם. אנשי הק.ג.ב. הגיעו לביתו של סבי על מנת לעצרו בשעה ארבע לפנות בוקר, הם עצרו את סבי והחלו לערוך חיפוש בבית.

דודתי, דינה גורודצקי ע"ה, החלה לטאטא את הבית תוך כדי שהיא מתקרבת אל אביה בצעדים איטיים עד שיצרה עמו קשר עין, הוא רמז לה בעיניו שיש לו בכיס של החולצה מסמך מפליל והוא צריך להתפטר ממנו מידיה. ברגע של הסחת דעת מצד השומרים הוא השליך אותו לרצפה.

טרם הבינו אנשי הק.ג.ב. מה שמתרחש תפסה הדודה שלי את הפתק ובלעה אותו. הם ניסו להיאבק בה ולהוציא אותו מפיה אבל זה היה מאוחר מדי. הפתק הפך לבשר מבשרה.

כשחזר לאחר שבע שנים מהמאסר, השאלה הראשונה שהיא שאלה אותו, מה היה כתוב בפתק. סבא השיב שהיה זה פ"נ שכתב לרבי הרי"צ ואם אנשי הק.ג.ב. היו תופסים אותו היו מאשימים אותו על השתייכותו לכת שניאורסוני וגזר דינו היה חמור הרבה יותר.

כל ימי חייה התגאתה דודתי על כך שבדמה זורם פ"נ שנכתב על ידי חסיד אמיתי מקושר בלב ונפש ובעל מסירות נפש.

ומה דורשים מאתנו ... לצאת קצת מאזור הנוחות, קצת שליטה עצמית. לא לתת דרור ללשוננו, לחשוב פעמיים לפני שמגיבים - גם אם יש לנו את הבדיחה הכי שנונה על החבר, ממש 'לשון נופל על לשון', כל הכיתה אמנם תתפקע מצחוק מחכמתי הרבה, אבל יש מישהו אחד שלא יחייך...

אני אמסור את הנפש וישים מחסום לפי.

אה, ה'אמתער' מסירות נפש בדור השביעי!

יש פתגם שאומר: 'כדי לצאת מאזור הנכות צריך לצאת מאזור הנוחות'...

***

יש חוקרת אחת שחקרה את תופעת ה'חוזרים בשאלה' לעומק והיא פרסמה את הממצאים שלה בספר שהיא כתבה. היא שמה לב שיש הבדל מהותי בין היוצאים בשאלה מהמגזר החרדי הכללי לבין החב"דניקים, אבל היא לא הצליחה להניח את האצבע על הנקודה המדויקת שמבדילה ביניהם, עד שהיא נקלעה באחד הימים לדירה שגרו בה קבוצה של צעירים חרדים לשעבר. בדיוק באותה הזדמנות הם אספו כסף כדי לקנות 'קטורת' לעשן ל"ע. היה חסר להם דולר אחד כדי להשלים את הסכום וכל אחד התבקש לנער את הארנק כדי לבדוק אם נופל ממנו דולר. היה שם אחד מהנוכחים שהתנגד בתוקף, אז הם הבינו שכנראה הוא מנסה להחביא משהו, מיד כל החברים שלו התנפלו עליו, וניסו להוציא את זה ממנו בכוח, אבל הוא נלחם בעור שיניו, תוך כדי שצעק: "קבלתי את הדולר הזה מהרבי והוא הדבר הכי יקר לי בעולם, אין סיכוי שתצליחו להוציא אותו ממני בחיים".

פעם התוועד בישיבתנו השליח ר' שלמה וילהלם מזי'טומיר - אוקראינה והוא סיפר סיפור שנצרב בתודעתי:

באחת השנים כאשר הם חזרו מסעורת ליל הסדר שהם ערכו בפרוורי העיר נצמדו אליהם קבוצת אוקראינים שיכורים והחלו להציק להם. במהלך הדרך הם נאלצו לעבור דרך חורשת יער חשוכה והבנדיטים מאחוריהם, ואז ברגע מסוים הם התנפלו עליהם בחמת זעם וממש רצו לרצוח אותם, ר' שלמה הוא כידוע יהודי צנום וחלש והסיכויים להתנגד לא היו גדולים. בלית ברירה הוא פשוט זעק מתוך נהמת נפשו: "רבי העלפט מיר!" – רעבע עזור לי! לפתע באורח פלא ומעל הטבע לגמרי, הפורעים נתקפו בבהלה איומה והחלו לנוס על נפשם.

כשנכנסים לד' אמות של הרבי, או כאשר כותבים לרבי, ממקום אישי וכואב ומתוך בקשה אמיתית "רעבע, עזור לי לצאת מכל הקשיים, מכל הניסיונות שיש לי, אין לי אף אחד בעולם חוץ ממך". כביכול לא מותירים לרבי ברירה והוא מגיע ועוזר ומחלץ מכל הבעיות.

אני שומר את כל המכתבים שכתבתי לרבי בימי חיי. עשיתי לי מנהג לעבור עליהם מדי פעם. יש דברים שהתלוננתי עליהם בעבר והיה נראה לי שאין שום דרך שהדברים יסתדרו, מעין מבוי סתום, אבל מסתבר שכל זה נכון כאשר נשענים אל בינתנו אך כאשר משליכים ירבנו על הרבי, לרבי יש כתפיים רחבות 'ברייטע פלייצעס', והדברים מסתדרים למעלה מדרכי הטבע לגמרי.

***

אחד מחלוצי עולם השליחות בדור השביעי, הוא לפי כל הדעות החסיד ר' בערל בוימגארטן, יש ביטויים מאוד מיוחדים של הרבי אודותיו. הרבי סיפר שהרבי הריי"צ העמיד פעם בית דין של שלושה חסידים שיתמסרו להפצת המעיינות, ביניהם היה ר' בערל. אחד היה "משכיל גדול בחסידות" והשני "למדן גדול" אבל שניהם לא מילאו את השליחות כפי הנדרש, ודווקא ר' בערל שהיה איש פשוט, לא משכיל גדול ולא למדן גדול, ביצע את השליחות של הרבי הריי"צ עד תומה.

פעם היה התוועדות חסידים לאחר הסתלקות הרבי הריי"צ וטרם קבלת הנשיאות של הרבי, אחד החסידים התבטא שקשה לו להתקשר לרבי כי הוא כבר נתן את ה"יחידה" שלו לרבי הריי"צ ואין לו עוד אחת בשביל הרבי...

ר' בערל הזדעזע ובחמתו זרק את אחד הסלטים המונחים על שולחן לעברו של אותו חסיד, אך הוא החטיא והסלט פגע באביו של ר' בערל...

לאחר ההתקף לב של הרבי בתשל"ח, נתנו החסידים שנים מהחיים שלהם עבור רפואת הרבי. ר' בערל היה אחד מאותם חסידים שנתן את כל החיים שלו לרבי, ואכן הוא נפטר כמה חודשים אחריו.

יש צוואה מאוד מיוחדת שר' בערל כתב כמה שנים לפני פטירתו.

אני אוהב לקרוא צוואות... בצוואות אנשים כותבים את האמת שלהם, הם הולכים להיפרד מהעולם ואין להם עוד צורך לשחק משחקי כבוד מדומים או להציג מצג שווא, האמת מדברת מעצמה.

בצוואה כותב ר' בערל שאין לו אפילו מצווה אחת או לימוד נגלה וחסידות או תפילה שנעשתה ללא פניות, מילים מבהילות!, והוא מוסיף שהוא לא כותב את זה מענווה כי זהו "דער גאנצער ביטערער אמת" - כל האמת המרה.

הוא ממשיך וכותב שיש רק דבר אחד שהוא אמיתי אצלו, וזהו התקשרותו לרבי וקיום השליחות שלו, הוא מפרט בצוואה את שמותיהם של כל מקורביו במשך השנים ומסיים: "והם זיינען דאך אויף אן אמת" – והרי הם באמת!.

כל אחד צריך לשאוף להיות שייך לאמת במשהו, יש אמנם דרגות באמת: "שפת אמת", "אמת", "האמת לאמיתה", אבל לא יתכן שלא תהיה לי במשך כל היממה אפילו רגע אחד של שייכות במשהו לאמת, משהו שאני עושה נטו עבור הקב"ה עבור הרבי, ולא בגלל מה שיחשוב עלי המשגיח הר"מ או המשפיע; לא בגלל שכך הורגלתי מילדותי, לא בגלל החברים, אלא מנקודת האמת שנמצאת עמוק בתוכי.

***

היה חסיד פיקח שקראו לו ר' שמואל לויטין. הוא נשלח על ידי הרבי הרש"ב לשמש כרב בכותאיסי ועשה שם מהפכה גדולה. שמעתי שהרבה ילדים גרוזינים נקראו על שמו. שבוע לאחר פטירתו, בהתוועדות ח"י אלול תשל"ד דיבר הרבי בשבחו וסיפר שפעם ר' שמואל תינה לפניו שכשהיה בגלות בסיביר הסתפק האם אומרים "הנותן ליעף כח" או "הנותן ליעף כח". לא הטריד אותו יסורי הגוף והנפש שהוא חווה שם אלא רק מהו הנוסח הנכון בברכות השחר...

הרב אפרים אליעזר יאלעס היה יושב קרוב לרבי בשולחן ההתוועדויות והיה מנענע עם ידיו בהתאם לתוכן שהרבי דיבר בהתוועדויות כמו היה לומד חברותא עם הרבי. היו כאלה שצרם להם גילויי ההתפעלות המוגזמים שלו. פעם ועד המסדר קשרו לו את הכיסא והוא לא הצליח להתקרב לשולחן ההתוועדויות. הרבי שם לב לזה וכתב מענה חריף מאוד לוועד המסדר שתוכנו היה כי מלבד זאת שהרב יאלעס הוא כהן ותלמיד חכם, הוא גם היחיד שמקשיב באמת להתוועדויות, והרבי הורה להם לבקש את סליחתו או להתפטר. בסוף כולם התפטרו. היה לו קשר מיוחד עם הרבי ויש ביטויים מופלאים שהרבי השמיע רק בפניו.

פעם התלונן ר' שמואל לרבי על כך שהוא מקרב יותר מדי את הרב יאלעס, "הרי הוא חיצון"! השיב לו הרבי: "א. גם אותנו השווער קירב למרות....ב. הוא אמנם חיצון, אבל הוא חיצון באמת!"

ללמדנו שגם ב'חיצון' יש דרגות. יש 'חיצון' שרק משחק את המשחק כלפי חוץ אבל לא מונח במה שהוא עושה כלל; ויש 'חיצון' בדרגה גבוהה יותר - הוא מונח בחיצוניות שלו באמת ...

***

ר' לייזר צייטלין היה מתוועד בישיבתנו מדי שנה בי' שבט. הוא היה יהודי חסידי עם המון רגש חסידי בריא. כשאני אומר בריא אני מתכוון שהוא לא היה צריך לחקות הרגשים של חסידים מדורות קודמים זה היה טבעי. זה היה 'שלו'. הוא אהב את הרבי אהבה בשרית. התפלל מתוך ניגון ורגש. הוא התנסה בעצמו וראה "כי טוב הוי".

אני זוכר במיוחד סיפור אחד שהוא סיפר: באחת השנים בשמחת תורה אביו ר' יהושע העשיל צייטלין, סחב אותו לאחר אמירת לחיים כהוגן אל חדרו של הרבי, "מאוד פחדתי ממה שהולך לקרות" סיפר לנו "הרבי נכנס לחדר ואבא שלי אחז בידי והכניס אותי פנימה". הוא ביקש מהרבי לזכות ל"אביסל אמת", הרבי עשה תנועה עם ידו הק' בתמיהה: "אביסל? אסאך!".

הוא תמיד היה מתוועד על כך שהרבי למעשה נמנע מלברך אותו אלא רק הביע פליאה. על אמת כל אחד צריך לעבוד בכוחות עצמו ואין בזה קיצורי דרך.

שמעתי מדודי ר' מיכל וישצקי סיפור-בדיחה יהודית עם מסר מאוד חזק: פעם סוחר יהודי שחזר ממסע ארוך אל ביתו ושק כספו צרור על שכמו, עבר דרך היער. התנפל עליו שודד וגזל את כספו. התחנן הסוחר לפניו שיחזיר לו את כספו בטענה כי הוא הוא עבד מאוד קשה לפרנסתו והוא מיועד עבור חתונת בנותיו וכלכלת משפחתו הגדולה. השודד לא התרשם במיוחד וטען להגנתו שגם הוא עובד מאוד קשה לפרנסתו... וזה לא פשוט בכלל לעבוד במשרת שודד ביער שורץ שודדים וחיות רעות, הוא ממש לא מלקק דבש... ובשונה מהסוחר אין לו משפחה שתדאג לו בשעת הצורך... הוויכוח הלך והתלהט עד שמרחוק נשמעו קול פעמוני כרכרה מתקרבת. היה זה הכרכרה של הרב. השודד הציע שהם ילכו לדין תורה וכפי שיפסוק הרב כן יקום. הרב שמע את טענותיהם וכדרכם של דיינים חתר לפשרה. הם נפרדו לשלום כשכל אחד מרוצה מהפסיקה ומחצית הסכום בידו.

חבריו של השודד ששמעו את ההכרעה לגלגו עליו: "אנחנו במקומך לא היינו מוותרים אפילו על רובל שחוק". השיב להם השודד: "אני לא כמוכם: אני מעדיף להרוויח פחות אבל ביושר..."

צריך לפחות לשאוף להתקרב לאמת; להתעניין בכנות בשלום החבר, לומר קטע אחד בתפילה בכוונה, משהו אחד קטן שנעשה במהלך היום גם אם זה מעט אבל העיקר שזה יהיה אמיתי ללא חשש מראית עין'...

***

בתש"נ, הייתי אז בגיל שבע, נסע אחי הרב זלמן זקלס, כיום שליח הרבי בנובוסיבירסק, לרבי. לנו, האחים, הוא הציע לשלוח דרכו פ"נים ומכתבים. בתמימות של ילד בן שבע היה ברור לי שאם אכתוב בוודאי גם אזכה לקבל תשובה וכך התיישבתי לכתוב בכובד ראש, כשסיימתי, עיטרתי את הטקסט בפיסת שמיים ופרחים ססגוניים ואף צירפתי למעטפה תמונה של הרבי אשר הייתה יקרה לליבי מאוד (לא היו אז הרבה תמונות של הרבי).

עברה תקופה קצרה ובאחד הימים בעודי צועד לביתי בסיום הלימודים ראיתי מבצבץ מבעד לתיבת הדואר מעטפה מעוטרת בצבעי אדום כחול, רק מלראות את המעטפה לבו של כל חסיד מתמלא בהתרגשות עד גדותיו. מיהרתי להגישו להוריי ולא העליתי בדעתי לרגע שהמכתב מיועד אליי. אבי נטל ידיים חגר אבנט והקריא: "כ"ד אלול תש"נ, האברך חיים יהושע שי', שלום וברכה, הפ"נ שלו נתקבל, ויקרא בעת רצון על ציון כ"ק אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"ם זי"ע. בברכת כוח"ט". ובמילים פשוטות לילד בן שבע: הרבי קיבל את המכתב שלך, קרא אותו, וגם ייקח אותו עמו לאהל בעת סגולה. אחיי הגדולים פצחו בריקוד הרימו אותי על כתפיהם כשהם לא מצליחים להסתיר את קנאתם ...

מדי פעם אני נזכר בזה ושואל את עצמי למה באמת זכיתי למענה של הרבי. אין לי תשובה חד משמעית. הרבי הוא האמת בטהרתה, וכאשר פועלים מתוך אמת ותמימות הרבי מרגיש את זה.

***

שמעתי שלמשפיע הרב מיילך צוויבל היה ילד 'מיוחד' אך הוא מעולם לא כתב על כך לרבי, הוא לא רצה לצער את הרבי. זה רגש מיוחד ונדיר של חסיד. אבל הסדר הרגיל שהרבי התווה הוא שכותבים לרבי על הכל, כולל הכל, פרט בל יעדר. כך הרבי רוצה. הרבי לא אוהב שמנסים להקל עליו ו'לעקוף' אותו והתלונן על אלו שמנסים לקצר את התורות של החלוקות השונות מטעמים של 'שפיצקייט' וכדומה.

צריך לזכור שהתמימים הם 'דעם רבינס קינדער', הרבי יורד ומתכופף אל השטויות שלנו אל הבעיות הקטנוניות וחסרי חשיבות שלנו, ומושך אותנו למעלה בסבלנות רבה צעד אחר צעד.

מפורסם המענה של הרבי לר' יוסל' ויינברג: "הלוא זה כל ענייני - להרים - אויפהויבן — במיוחד דברים שאחרים מתעלמים מהם..."

י' שבט :

במאמרו הידוע של הרבי הרי"צ "באתי לגני-תש"י" מבואר שהמלך מבזבז את כל האוצרות הכמוסים והחתומים עמדו מאבות אבותיו עבור ניצחון המלחמה עד כדי כך שמשליך חייו מנגד עבור זה. בשיחה שאמר הרבי מספר שבועות לאחר י' שבט, דיבר בבכיות עצומות על בזבוז האוצרות של הרבי הרי"צ בעצם זה שגילה לנו בכתביו עניינים ופרשיות מרבותינו נשיאינו: "העובדה שהרבי גילה את כל העניינים מהווה ענין של בזבוז ממש והכל בשביל הניצחון".

הרבי הקדיש עבורנו שעות אין ספור, הרבה יותר מכל נשיא אחר, התוועדויות, יחידויות, חלוקות...

הרבי מבזבז עלינו אוצרות עד בלי די, אך עלינו מוטל לוודא שהאוצרות לא התבזבו לחינם. שאנחנו משתמשים בכוחות שהרבי העניק לנו כדי 'אויספירן די כוונה' להביא לימות המשיח בפועל ממש.

לחיים ולברכה !

***

כחלק מ'בזבוז האוצרות', החל הרבי משנת תשמ"ז להגיה מאמרים (במקביל לכך שהרבי החל למעט באמירת המאמרים). למרות שהזמן של הרבי לא הפך לפנוי יותר ברבות השנים אלא להפך, תנועת חב"ד הלכה והתעצמה ועמה עול העבודה.

יש מאמר נפלא של הרבי, "תפילה למשה" – תשכ"ט, שמדבר על ענינו של נשיא הדור.

השליח הרב אברימי וולף מחרסון סיפר שכאשר ר' יואל הכניס לרבי את המאמר להגהה היה זה לאחר שר' יואל לא ישן שלשה ימים רצופים. ר' יואל רצה לפרוש לנוח מעט וביקש ממנו להעיר אותו כאשר הרבי יוציא את המאמר לאחר הגהתו. כדי להירדם ר' יואל היה חייב חומר קריאה. אז הרב וולף שלף לו גזיר עיתון ישראלי, ר' יואל הסתכל כמה רגעים ומיד נרדם...

(הרב גרליצקי מתל אביב מספר שפעם ר' יואל התארח אצלו בבית וכדי להירדם הוא לקח המשך תרס"ו... זה היה בשבילו 'חומר קריאה' לפני השינה).

כעבור שעה כבר יצא המאמר מוגה. הרב וולף העיר את ר' יואל והוא מיד עבר במהירות על כל המאמר וחיפש היכן הרבי תיקן משהו. התברר שהשינוי היחיד שהרבי העיר היה שצריך להוסיף אות "וא"ו" בתחילת אחד האותיות - במקום "הנה" "והנה". ר' יואל הפטיר בהתפעלות שהוספת האות וא"ו משנה את כל ההבנה במאמר, לכן הוא צריך עכשיו לערוך את כל המאמר מחדש.

כל אות במאמר של הרבי מדויקת. על דרך שאדמו"ר הזקן במשך שישה שבועות הסתפק אם לכתוב את האות "וא"ו" בפרק מא לפני המילים "ועיקרה ושרשה". גם בפרק מ"ב מקובל שאדה"ז התעכב לגבי אות וא"ו לפני המילה "חיות ואלוקות". כך גם אצל הרבי, כל אות ותג הוא מדויק בתכלית הדיוק ודורש עיון ומחשבה.

כשלומדים מאמר צריך לקרוא כל אות שני פעמים. לפני התחלת כל סעיף חדש במאמר כאשר הרבי כותב "ויש לבאר" או "ויש להוסיף" צריכים לעצור ולשאול את עצמנו מה היה חסר באות הקודמת שצריך לבאר או להוסיף עליו. מאמר של הרבי צריך ללמוד לאט ביישוב הדעת ולסכם עצמינו כל קטע בפני עצמו, ובסוף לסכם את כל המאמר כולו כדי לוודא שאנחנו מצליחים להרכיב את התמונה המלאה, ומוצאים את הקשר בין כל הנושאים שדוברו במאמר. אין ענין רק לקרוא כדי לעשות וי כסגולה להתקשרות זה לא רמב"ם...

פעם התוועד בבית חיינו ר' ניסן נמנוב אודות עבודת התפילה, ולפתע נכנס ר' בנצ'ע שמטוב להתוועדות. ר' בענצ'ע כידוע היווה סמל להתקשרות איתנה לרבי בכל רמ"ח ושס"ה, מאלה שמכוונים מה שמכוונים ב"שמע ישראל"... הוא אביו של ר' בערל שם טוב המשפיע בדטריוט הידועה בשיטתה הייחודית בכל הנוגע להתקשרות לרבי המתבטאת בין השאר בפיתוח אהבה בשרית לרבי ולמשפחתו בתוספת הרגשים ייחודיים ללא חשש של מראית עין... וד"ל.

לעומתו סימל ר' ניסן נמנוב את החסיד הפנימי, שעבודתו מתבטאת בעניינים פנימיים, בעבודת התפילה, אתכפיא וכו'. ר' בנצ'ע התפרץ לדברי ר' ניסן וטען שבדורנו צריך להתעסק רק ב'ופרצת', ו'שליחות', ולא ב'עבודת התפילה'! "זה שייך לדור השישי...". ר' ניסן לא התרגש במיוחד והשיב לו: כתוב: "יחידה לייחדך" – לפני שמתעסקים בלהתייחד ולהתקשר לרבי צריך קודם "לייחדך" – להתעסק בעבודה עם עצמך...

אחד הנוכחים במקום אמר: "מה אתם רוצים, הוא [ר' בענצ'ע] מדבר שיחות, והוא [ר' ניסן] מדבר מאמרים". המאמרים מתמקדים יותר בענייני עבודה, והשיחות יותר בשליחות וב'פרצת'.

***

בתחילת פרק מ"א אומר אדמו"ר הזקן דברים מבהילים. כל אחד צריך לדעת שכל העבודה של עשיית דירה לקב"ה בתחתונים תלוי אך ורק בו. הקב"ה מניח עליונים ותחתונים ומייחד מלכותו על עמו ישראל בכלל, ועליו בפרט, כי חייב אדם לומר: "בשבילי נברא העולם". יש בזה שלשה דיוקים מבהילים של הרבי: על יהודי לזכור בכל עת שהוא איננו 'רק' חלק מעם ישראל - שהקב"ה בחר בהם לייחד עליהם את שמו; לא רק שזקוקים לך כפרט חשוב כחלק מהמשימה הכללית של עשיית דירה בתחתונים - כמו חתיכת פאזל מביין מיליוני חתיכות שמרכיבות תמונה שלימה; יותר מכך: עליך לדעת שהנך כל הפאזל כולו... בדיוק כמו אדם הראשון שהיה יחיד בעולם ולא היה באפשרותו להתחמק מעבודתו מתוך מחשבה שיש מספיק אנשים שיעשו את העבודה במקומו, אלא לקח אחריות והכריז "ה' מלך גאות לבש", המליך את הקב"ה על כל הנבראים שבעולם, הוא הבין שרק באמצעותו הכוונה האלוקית יכולה להתבצע ולכן הוא לא יכול לזלזל או להפחית מעבודתו, הרי הכל תלוי בו ורק עבורו היה שווה כל בריאת העולמות עליונים ותחתונים כולם. באותה תחושה גם אנחנו צריכים לחיות.

יש אמנם קצת פרדוקס בדברים האלו, כי איך אפשר לחוש שכל העולם נברא בשבילי, כאשר אני רואה סביבי עוד יהודים רבים שגם הם צריכים לחשוב אותו דבר - שרק בשבילם נברא העולם... הקושי הוא רק אצלנו יצורים מוגבלים אבל אצל הבורא הבלתי בעל גבול אין בזה שום סתירה.

יש ביטוי של הרבי שכל אחד צריך להגיד "בשבילי נברא מאמר זה", כאשר ניגשים ללמוד שיחה או מאמר צריך לגשת בידיעה שהוא נכתב אך ורק עבורי ולכן אני צריך להשקיע את המקסימום כוחות שלי בזה ולהיות מונח בזה במאה אחוז, ללמוד גם את כל ההערות והערות שוליים.

בהקדמתו למשנה תורה מצטט הרמב"ם את הפסוק "אז לא אבוש בהביטי אל כל מצוותיך". צריך להיות לנו בושה שיש ענין או נושא שהרבי סיפר או הזכיר בהתוועדות ואין לו שום מושג עליו. פשוט לשאוף לגמוע עוד ועוד 'תורת מנחם' בכל הזדמנות פנויה, פשוט כדי להיות 'בעניינים'...

***

הרבי הטיל עלינו משימה "להביא לימות המשיח", אין מישהו אחר שיעשה את זה במקומנו, רק אנחנו קבלנו את הארגז כלים ואת היכולות לממש את המשימה הזו בצורה הטובה ביותר, לא משאירים פצועים בחזית, לא קופצים מהספינה עד שמגיעים לחוף מבטחים, עד שמשלימים את המשימה.

השווער שלי, הרב שמעון אייזנבך, שליח הרבי לאילת, פגש ביהודי שזכה להיכנס ליחידות אותו יהודי לא זכר מה בדיוק הרבי אמר לו, הוא רק זכר שהקול של הרבי בקע מכל צדדי החדר כמו במתן תורה, ועד היום הוא מרגיש שבכל מקום שהוא הולך הרבי מדבר אליו מארבע רוחות השמיים ומזכיר לו שהוא יהודי ויש לו שליחות בעולם.

הרבי מדבר אלינו כל הזמן, דרך תמונתו הקדושה דרך המאמרים השיחות האגרות, אנחנו צריכים רק לפקוח את הלב לזעקתו המתמדת: "עשו ככל אשר ביכולתכם להביא את משיח צדקנו בפועל ממש"!

לחיים ולברכה!

כ"ז אדר :

כ"ז אדר לא אמור להיות עוד 'יומא דפגרא' שבו יושבים ומנגנים "אוי רבי"... קודם צריכים לדעת על מה בוכים ואל מה מתגעגעים.

כששחררו את הכותל, במלחמת ששת הימים, כל החיילים עמדו ליד האבנים ובכו. היה שם חייל קיבוצניק שגם עמד ומרר בבכי. שאלו אותו חבריו "על מה אתה בוכה"? ! הוא השיב: "אני בוכה על כך שאני לא יודע על מה לבכות..."

התקופה של אחרי כ"ז אדר זכורה לי כתקופה של קבלת החלטות טובות אמירת תהילים מי שברך וכו'.

כולם היו עסוקים במצבו הרפואי של הרבי. היו כאלה שלא הבינו כלום אבל הביעו דעה נחרצת בכל דבר כגדולי המומחים...; אבל היו כאלה שהיו ממש בקיאים לפרטי פרטים, ברמה שהדהימה גם את גדולי הרופאים. הם ממש עשו דוקטורט...

היו אז שני שיטות טיפוליות: טיפול נקודתי, שלב אחרי שלב, שאמור להכאיב יותר, אבל להביא תוצאות מהירות יותר; ושיטת טיפול כללית יותר, יותר עדינה, אך אמורה להמשך זמן ארוך יותר. הרופאים התווכחו ביניהם וזה גלש למזכירים ובהמשך לעסקנים. רוב החסידים היו עסוקים בפתרון הבעיה מהשורש - להתפלל לקב"ה שהרבי יחלים למעלה מדרך הטבע ללא שום עזרה חיצונית.

היתה ידיעה ברורה וחד משמעית ש"את חוליינו נשא ומכאובינו סבלם". הרבי יושב בשער רומי וחובש פצעיו אחת לאחת. הכל באשמתנו, כמו ידו של אדמו"ר האמצעי שצפדה עורו על בשרו בגלל אברך צעיר שנכשל, וככל שנוסיף בתורה ותפילה הרבי ילך ויבריא. למרות ההעלם והסתור, וכוח הדיבור שנפסק, חסידים נסעו לרבי והרבי יצא למרפסת ועודד והתשובות לא פסקו. התייחסנו לזה כעוד שלב במלכותו של הרבי. ביודי"ם ובכפי"ם קהל החסידים היה מצומצם, מאות בודדות, והיחס היה אישי יותר; עם השנים הרבי "הלך ונישא גבוה מאוד מאוד" ואלפי חסידים גרשו את בית חיינו,

הופסקו היחידיות והמכתבים ואפילו המאמרים; היציאה למרפסת הייתה מעין שלב נוסף בו הפסיקו גם השיחות ונשארו רק תנועות הראש הידועות "ונענע לי בראשו", אבל הרבי אותו רבי והכל ממשך אותו דבר.

אני זוכר שהלכתי עם אחי הגדול למבצעים בלב קריית מלאכי ואחד המוכרים התריס כלפינו ושאל איך אנחנו מתכוננים ליום שאחרי ג' תמוז? (הוא אמר את זה כמובן במילים בוטות) אחי השיב לו מיד, בלי למצמץ, שהוא מוכן להתערב אתו על אלף דולר שלא יקרה דבר כזה בחיים ...

אצלנו במשפחה הסדר היה שכל אחד מהילדים נסע לרבי בשנה אחרת. התור שלי נקבע לי"ב תמוז תשנ"ד. אז אמור היה להתקיים בר מצוה לבן דודי במונטריאל. התרגשתי והתכוננתי וספרתי את הימים בקוצר רוח. למרות שבאותה תקופה הרבי היה מאושפז כבר ב'בית-ישראל' והמצב הרפואי היה לא טוב, אבל חיינו כל הזמן בהרגשה שאוטוטו, הרבי שהתכסה מעינינו, יתגלה ויבריא, והכל יחזור להיות כרגיל.

ביום ג' תמוז עצמו, היינו באמצע ללמוד פרק המניח ומישהו נכנס לכיתה ולחש על אוזנו של המורה את הבשורה הנוראה, מרוב הלם הוא החל להתבלבל, ביקש לפתוח את הגמרא ואז לסגור ולפתוח תהילים ואז שוב לפתוח גמרא, ככה כמה פעמים, עד שיצא מהכיתה בסערה. החלו התלחשויות אבל אף אחד לא העז לחשוב בכיוון של הגרוע מכל.

בהפסקה הלכנו לחדר של השרת יחיא, היה לו טרנזיסטור קטן, הוא משך את האנטנה ושמענו את הקריין, קראו לו מלאכי חזקיה, מודיע שבלילה בניו יורק המשיח של חב"ד... (הוא השתמש בביטוי שמקובל להשתמש בעולם על אנשים שהלכו לעולמם ואוזנינו לא יכלו לסבול וממש הצטמררנו) כעסתי כל כך על הקריין שמשקר בשידור חי, אז ביקשתי מהשרת שיכבה את הרדיו. לאחר מספר ימים טסתי לחצרות בית חיינו, הספסלים היו הפוכים, ארון הקודש מוסת, ודש בגדיהם של החסידים קרוע, העיניים היו מושפלות פשוט לא יכלו להסתכל אחד לשני בעיניים. הכסא והסטענדער של הרבי

היה מכוסים כל היום. הרבה בחורים נשארו צמוד לרבי בבית החיים במנטפיורי,
את הגרביים הם תלו בלילה על מצבות סמוכות לייבוש...

באחת הנסיעות הממושכות פגשנו יהודי שסיפר שהוא הגיע לניו יורק כי אביו
נפטר והוא מרגיש כל כך בודד ועצוב וחרב עליו כל עולמו, אני זוכר כיצד אבא
שלי סיפר לו בפשטות שגם הוא מרגיש כך, אבל הוא בטוח שלמרות שלא ניתן
לפגוש את הרבי פיזית לחוש ולמשש אותו אבל ברור לו שהוא עדיין אתנו
באותו תוקף בחיים חיותו 'מה להלן עומד ומשמש אף כאן' 'כי לא עזב ולא
יעזוב הרועה את צאן מרעיתו'.

ב' אייר:

הרבי המהר"ש ידוע בביטוי שהטביע כי "די ועלט זאָגט אַז מיא קאָן ניט אַרונטער דאַרף־מען אַריבער, און איך האַלט אַז מיא דאַרף לכתחילה אַריבער (=העולם אומר שכשאי אפשר לעבור מלמטה יש לעבור מלמעלה, ואני סובר שמלכתחילה יש לעבור מלמעלה)", לפני זה לא ידוע על אחד הרביים שהזכיר משפט זה. למרות שמדובר לכאורה בפתגם בודד שאמר הרבי המהר"ש במהלך שנות נשיאותו, הרבי הפך אותו לעניינו המרכזי של הרבי המהר"ש.

היו פעם שני בחורים בישיבה שהיו זקוקים לכסף לטיסה לרבי ולא היה להם, אז הם נעמדו באופן של "לכתחילה אריבער" ברחוב והחלו לקבץ כסף עד שהגיעו לכל הסכום...

מנגד הבהיר הרבי שגם את ה"לכתחילה אריבער" צריך לעשות "בכלים דתיקון".

ללא ספק החסיד שמזוהה הכי הרבה עם "לכתחילה אריבער", הוא ר' שלמה קונין. ר' שלמה בנה אמפריית ענק במדינת שליחותו קליפורניה, ב'שנת השבעים' כשהרבי ביקש שיקימו ע"א מוסדות, לקחת על עצמו ר' שלמה להקים עשירית מהמוסדות.

הוא היה יכול באמצע יום רגיל להיתקף פתאום בגעגועים לרבי ולטוס לניו יורק למנחה אצל הרבי ולחזור בחזרה...

בשנת תשמ"ג הוא ארגן כמידי שנה את הצהרת "יום החינוך" על ידי נשיא ארצות הברית רונלנד רייגן. אותו היום היה יום שישי, ור' שלמה חיכה לרבי ליד החדר, בשעה שבה הרבי היה יוצא באופן קבוע ביום שישי.

הרבי יצא ור' שלמה מיהר לדרווח על כך לרבי, הרבי שאל איך היה, ור' שלמה השיב ששרו בחדר הסגלגל של נשיא ארצות הברית "לכתחילה אריבער", הרבי שאל "שרו לכתחילה אריבער?" בתמיהה, כאומר: מה הקשר לשיר לכתחילה אריבער בחדר הסגלגל, ור' שלמה ענה "און מהאט אונטר גזונגען (= פזמו אותו בלחישתה)"... בעקבות המוסדות הרבים שהוא הקים הוא נכנס לחובות גדולים שהגיעו לשמנה עשרה מיליון דולר, בעלי החובות לחצו והחלו לעקל בניינים.

באותה תקופה הוא השתתף בהתוועדות י"ג ניסן תשמ"ג, ובאחת השיחות החל הרבי לדבר על המצב שהוא נקלע אליו:

"כאשר מדברים על 'לכתחילה אריבער', דילוג וקפיצה באופן של למעלה ממדידה והגבלה – יש להבהיר שלא יפרשו את העניין ד'לכתחילה אריבער' באופן לא נכון. ישנם כאלה שכאשר מדברים על 'לכתחילה אריבער', נתפסו לזה והתחלו להתנהג באופן המתאים לעולם התוהו! ... אריבער שלא במדידה והגבלה כלל! ולדוגמה ללוות סכומי כסף גדולים ביותר עבור ענייני קדושה. כמוכן שלא שייך אפילו בדרך נס שיוכלו להחזיר סכומים אלו, ולכן, צריכים להבהיר שההכרזה ד'לכתחילה אריבער' צריכה להיות באופן המתאים לעולם התיקון ולא באופן המתאים לעולם התוהו, 'לשבת יצרה'." ואלו שהתנהגו באופן ד'לכתחילה אריבער' למעלה לגמרי מכללות ההנהגה דעולם התיקון – הנה בנוגע לפועל, מכיוון שכוונתו הייתה לטובה, בוודאי יעזור לו השי"ת שיוכל לפרוע את החובות שהכניס את עצמו בהם, ובאופן של הוספה ותבא עליו ברכה... אבל אף על פי כן, מכאן ולהבא עליו לדעת שההנהגה ד'לכתחילה אריבער' צריכה להיות באופן המתאים לעולם התיקון".

באחד הימים באותה תקופה הוא התפלל ב770 ואז הוא נשבר והחל לבכות באמצע התפילה, לאחר מכן הוא הרים טלפון להרב חודקוב ואמר לו שהוא משתדל לעשות את השליחות מתוך שמחה, וכאשר הרבי מבטיח בודאי זה מתקיים, אבל... וכאן הוא החל לבכות ולפרוק שעל ליבו.

בקו השתררה דקת דומיה שנדמתה לו כנצח, כשלאחריה אמר לו הרב חודקוב: הרבי שואל מה אתה רוצה...

ר' שלמה הבין שעכשיו זה "עת רצון" והוא מיהר לבקש שהרבי יוציא אותנו מהגלות, קולו של הרבי לפתע נשמע על הקו כשהוא שואל את ר' שלמה מה הוא עוד רוצה, ר' שלמה מיהר לענות שהוא מעוניין שהרבי והרבנית יהיו בריאים... וכן הלאה.

ואז הרבי שאל, ע"י חודקוב, אם הוא הוא מכיר את הסיפור עם אלישע ו'כלים ריקים אל תמעטי', ר' שלמה ענה שהוא מכיר, "מה הם הכלים הריקים שלך?", ר' שלמה ענה: "שני הרגליים שאיתם אני הולך מתוך שמחה ובטחון בדברי הרבי". הרבי בירך אותו שיצליח למלא את הכלים הריקים שלו ואף יותר מכך.

זמן קצר לאחר מכן הוא קיבל ירושה גדולה, מאשה זקנה, בסכום של עשרים ואחת מיליון דולר, שכיסתה לו את החוב והותירה לו עוד שאריות.

היה בחור שהגיע לשנת הקבוצה אך אמר שהוא לא הגיע על מנת ללמוד אלא בשביל לראות את הרבי, כשדווח על כך לרבי אמר הרבי שאותו בחור יארוז את חפציו ויסע ללמוד בישיבה בשעלבים...

'לכתחילה אריבער' של בחורים צריך להיות בלימוד, שזהו כל עניינם של התמימים.

***

פעם הייתי עם חבר בשליחות בפרלוקי שבאוקראינה. אותו חבר היה טיפוס של "לכתחילה אריבער", מבולגן ולא מסודר.

פעם הלכתי איתו ברחובות פרלוקי, ולפתע התקרבו לעברנו חבורת שיכורים אוקראינים והחלו להתגרות בנו, התחלנו לחשוש לחיינו, הרגשנו תקועים ללא מוצא. לפתע החבר שלי החל להתקרב אליהם ולחבק אותם ולדבר איתם כאילו הוא חבר שלהם מימים ימימה וכך ניצלו חיינו ...

המאורע הנ"ל הזכיר לי את הסיפור עם ר' בנצ'ע שם טוב שפעם הלך ברחוב וראה את אחד החסידים נעצר על ידי המשטרה הקומוניסטית, ברגע של תושיה התקרב בנצ'ע לעבר השוטר שעצר את החסיד והחל לדבר איתו כידיד משכבר הימים, "זוכר איך שירתנו ביחד מול הגרמנים?" תוך כדי שהוא מסיח את דעתו, נמלט חבירו החסיד. כאשר השוטר קלט שבנצ'ע שיטה בו הוא ביקש לעצור אותו, אך בנצ'ע מנע זאת בהסבירו כי אם יקח אותו למשטרה ויספר איך הצליח לשטות בו ולהבריח לו את החסיד העצור הוא יהפוך ללעג וקלס בעיני חבריו, וכך הוא שוחרר.

***

לעומת ר' שלמה קונין המסמל את "הלכתחילה אריבער", אחד החסידים המיוחדים המסמל את ה"ביטול לרבי" הוא ר' מרדכי מנטליק, ראש ישיבת 770. למרות גדולתו העצומה בתורה, כשעמד לפני הרבי הוא היה בביטול מוחלט תוך שהוא משמש כ"שר המשקים" שמוזג לרבי יין לכוס של ברכה. כשהיה יוצא "מכתב כללי" חדש לקראת החגים, הוא היה מוסר שיעור לתלמידי התמימים בבית חיינו, שבו היה מתעמק במראי מקומות ובדיוקים במכתב.

יש תמונה מפורסמת שצילם לוי יצחק פריידין בשנת תשל"ו במעמד "כוס

של ברכה", הנ"ל צילם את התמונה בתקופה שהרבי לא הסכים שיצלמו אותו סתם כך, ומשכך רואים את קהל החסידים מאחורי הרבי כולו מחויך למראה המחזה מתוך ציפייה לתגובתו של הרבי, אך הרב מענטליק היחיד שנראה בתמונה עומד רציני, בביטול מוחלט, ללא הנהון עפעף.

בפורים תשח"י הוא שתה כמויות של משקה אך גם לאחריהם הוא נשאר לעמוד כרגיל, ורגע לאחר שהרבי יצא מהתוועדות הוא קרס במקום כמו מגדל קלפים.

פעם הוא נשלח עם קבוצת שלוחים לארץ הקודש על מנת לבצע מספר שליחויות בארץ בהוראת הרבי. במהלך הנסיעה עצר האוטובוס שהוביל את הקבוצה ליד קבר רחל ושאר חברי הקבוצה ירדו על מנת להתפלל במקום, אך הרב מענטליק לא הסכים לצאת מהאוטובוס, באומרו שעצירה בקבר רחל לא הייתה חלק מהתוכנית שהרבי התווה, ומשכך אין לסטות ממנה!

***

אחד החסידים הפעלתניים של הדור השביעי היה ר' דוד רסקין, מנהל ישיבת תומכי תמימים ב770 ויו"ר צא"ח בניו יורק.

כבחור הגיע מברינואה ל-770 עוד בתקופת אדמו"ר הריי"צ, עם קבוצת בחורים שמקורם מרוסיה. ב770 הם גילו כי סדר חסידות מקוצר יותר מזה שננהג בברינואה, והם ביקשו להאריכו. מנגד ראש ישיבת 770, הרב גוסטמן שלא היה חסיד התנגד לכך בכל התוקף. הם פנו לרבי הריי"צ וקיבלו תשובה שממנה הבינו שהרבי מסכים לשינוי שביקשו להנהיג.

לאחר הסתלקות אדמו"ר הריי"ץ בשנת תש"י הם ביקשו מהרבי שיתוועד איתם בב' ניסן, הרבי הגיב לבקשה בחיוב אך אמר שהוא יבצע זאת בעוד חודש, ואכן הרבי התוועד בפעם הראשונה בימות החול בב' אייר.

לא פלא שההתוועדות הראשונה של הרבי בימות החול, לאחר הסתלקות הרבי הריי"צ, היא בב' אייר, תאריך המסמל יותר מכל את המוטו של דור השביעי - "לכתחילה אריבער", פריצת כל הגבולות.

***

גיסי הרב יצחק גרליק מקאזאן שכנע פעם מקורב שלו להתחיל להניח תפילין למשך חמש דקות ביום בלבד, לאחר תקופה הגיע אליו המקורב והתלונן על זה שהוא מניח רק חמש דקות וזה לא מספיק זמן כדי להותיר על היד את הסימנים של קשירת התפילין... הוא ממש התחנן שהשליח יוסיף לו יותר זמן...

כל אחד צריך לרצות לעשות עוד ועוד, לא להסתפק במה שיש לו.

כשאיצ'ה דער מתמיד הגיע לליובאוויטש הוא היה לומד 18 שעות ביממה נגלה, באומרו שאילו היה לו עוד שעה פנויה ביום הוא היה לומד גם חסידות, לאחר מכן הוא התחיל ללמוד 18 שעות חסידות, באומרו שאילו היה לו עוד שעה פנויה ביום הוא היה לומד גם נגלה...

מאוחר יותר הוא רצה להיפטר מהכינוי שהצמידו לו "דער מתמיד", חסידים בכלל סלדו מכינויים שנועדו להראות את גדולתם, ובכלל נשמטו מלהזכיר אפילו תוארים רגילים כמו "ר". הרבי הזכיר זאת פעם בהתוועדות, בציינו שיש למנהג הנ"ל מקור בנגלה, הרבי הביא את הגמרא בשבת המספר על אחד מחיילי דוד המלך שהתחייב מיתה בגלל שכינה את יואב בן צרויה "אדוני" במעמד דוד המלך, בהוסיפו שאצל חסידים תמונת פניו של הרבי עומדת תמיד מול פניהם ומשכך אינם יכולים לכנות מאן דהו בתואר "רב".

***

ג' תמוז:

כשנכנסים להתוועדות צריך להיכנס מתוך שמחה, לזרוק את כל המחשבות המבלבלות ולהיכנס פנימה. הרבי פעם אמר לר' יצחק דוד גרונר, השליח לאוסטרליה, שבהפלגה בדרך לאוסטרליה בספינה יזרוק את המרה שחורה מהסיפון ויהיה בשמחה.

הרבי רוצה חסידים שמחים!

לחיים ולברכה!

***

יש לי חבר בשם שניאור הרטמן הוא קונדיטור ראשי במאפייה בקרית גת. כילד הוא נסע יחד עם משפחתו, בחודש אייר תשמ"ח, לרבי לרגל חתונת אחיו עם בת השכונה. לאורחים שהגיעו היתה שמורה הזכות להתפלל בביתו של הרבי. לאחר סיום התפילה הרבי התחיל לעלות במדרגות ולפתע הסתובב לכיוונו והביט בו מבט ממושך. זה הפך לשיחת היום ועורר פליאה בקרב השוהים.

לקראת הערב הוא צעד עם בני משפחתו לכיוון 770 כדי להצטלם בחזית הבנין ותוך כדי חציית הכביש באיסטרן פארקווי עברה משאית ודרסה אותו. הוא אבד הכרה אך יצא מזה לבסוף ללא פגיעה רצינית. אני זוכר שהוא חזר לכיתה והיו לו קצת תפרים בראש. אז הבינו כולם את פשר המבט המיוחד שנעץ בו הרבי. במבט הזה הרבי הציל את חייו.

היה יהודי במונטריאול בשם הרב גורקאוו. באחת השנים הוא שהה אצל הרבי בחג סוכות יחד עם בני משפחתו. בערב החג הוא רחץ את שני התינוקות שלו התאומים בטעות עם אקנומיקה. העיניים שלהם התנפחו וצרבנו. הוא מיהר לקחת את הילדים לדוד שלי, דוקטור מאיר זקלס ממונטריאול, שבדיוק גם שהה אצל הרבי באותו זמן. דודי נתן לו רצפט חסידי - שיקח את ילדיו ויעמיד אותם בשביל שהרבי עובר, וכאשר הרבי יסתכל עליהם

בוודאי הם יתרפאו. ואכן כך היה. הרבי עבר ועצר לידם לכמה שניות והביט ממושכות לתוך העיניים שלהם שהיו מאוד אדומות, ובתוך מספר שעות כל האדמימות חלפה

סבי לא היה חב"דניק, והוא רצה שהילדים שלו ילמדו באוניברסיטה. האח הגדול הירש'ל התנגד בתוקף ללמוד לימודי חול ונמלט מהבית לחצרות הרבי בניו-יורק. סבי, כעס מאוד ונסע להתלונן אצל הרבי. מה התרחש מאחורי הדלתים הסגורות של הרבי איש לא ידע מעולם, אך הצצה קטנה למה שהתרחש שם יתכן וניתן ללמוד ממה שהרבי סיפר פעם בבת שחוק, כמובן בעילום שם. היה זה בהתוועדות ש"פ חיי שרה בשנת תשל"ט הרבי תיאר ויכוח שהיה לו עם אביו של נער שביקש ללמוד רק לימודי קודש אך האב התעקש שרק אם לומדים לימודי חול ניתן להיות 'מענטש' (= בן אדם). הרבי החל לצחוק וגם האבא קלט את האבסורד שבדבריו והחל לצחוק... הרב יצחק הענדל ממונטריאול טען שהסיפור הוא על סבי.

פעם הרבי כתב לאישה שהתלוננה על קושי מסויים: "תסתכל בתמונתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ותזכור שגם הוא בהיותו רועה ישראל אמיתי מסתכל בה בשעה זו".

הרבי גם התבטא שכשהוא יוצא לחלוקה זה על מנת להביט באנשים, נשים וטף, ועל ידי ההסתכלות זו מגלים את הכוחות הטמונים גם בתינוקות קטנים ביותר.

הרבי בהיותו רועה ישראל אמיתי מביט בנו מכל תמונה מכל וידאו ומעורר בנו את הכוחות הגלויים והנעלמים.

***

כשמסיימים ללמוד הספק מסויים צריך לעשות "שטורעם" גדול, לעשות סיום בפרהסיה. לדוגמא כשאתה מסיים כרך של "תורת מנחם" עליך לערוך התוועדות לחברים.

יש באלעד אברך חסידי שכל פעם שהוא מסיים 'המשך' הוא עורך התוועדות לכבוד הסיום, הוא סיים ס"ו שנה שעברה, ולא מזמן הוא סיים את המשך רנ"ט, ועכשיו הוא לומד המשך ע"ב.

***

התקשר אלי אתמול בחור ואמר לי שהוא רוצה לכתוב לרבי, אבל הוא מאוד מתבייש כי הוא לא מרגיש מספיק ראוי לכך והוא חושב שהקשר שלו עם הרבי כבר ניתק ל"ע. אמרתי לו שעצם זה שהוא מתבייש וזה כואב לו זה מראה שהקשר שלו עם הרבי חי ונושם ולא ניתק חלילה. אבר מנותק לא מרגיש כלום.

הסברתי לו שג' תמוז זה כמו יום כיפור שעיצומו של יום מכפר, עצם נקודת הקשר של חסיד ורבי מתגלים ואין תפיסת מקום לענינים חיצונים.

סיפר לי פעם בחור שברגעים של ניסיונות קשים הוא מדמיין את הרבי עומד על כיסא במוצאי יום כיפור, ב"מארש נפוליאון" (עד תשמ"א הרבי היה עומד על הכיסא כשהוא מעודד את הניגון), וזה מה שעוזר לו להתחזק ולעמוד בניסיונות.

***

פעם הרב שמואל חפר נכנס ליחידות והגיש לרבי תוכניות גרנדיוזיות להרחבת בית רבקה בכפר חב"ד ב'. הרבי זרק את השרטוטים על השולחן ואמר: "כל זה לא שווה לי בזמן שאני מקבל מכתבים מנערה בשם נורית טויטו שלא טוב לה במוסד והיא רוצה לעזוב".

יש יהודי בצפת, בן למשפחה תימנית, שקוראים לו הרב שאול ג'ובאיני. לקראת שנת תשל"ו תכנן לנסוע לקבוצה, אך אביו שלא היה חסיד חב"ד התנגד לכך שכנו יצא מארץ הקודש, הוא אמר לאבא שלו שהרבי הוא צדיק גדול, אך אביו השיב לו שאם כן אז למה אין לרבי גלימה?...?

בסוף השתכנע האבא לשלוח את בנו לרבי, אך בתנאי שיבקש מהרבי שילמד אותו שחיטה... כשנכנס ליחידות בפעם הראשונה, הוא אמר לרבי שבהתוועדויות לוחצים עליו לשתות 'משקה' אבל הוא לא אוהב, בתגובה שאל אותו הרבי מה

המשקה האהוב עליו, והוא השיב "קוקה קולה, טעם החיים", הרבי שלף מהמגירה שטרות של דולרים בשביל שיקנה בהם "קוקה קולה טעם החיים", הרבי אמר את זה בלשון הקודש בהגייה אשכנזית, אך ג'ובאני סירב לקחת מהרבי כסף, הוא חשב בתמימותו שלרבי אין פרנסה מסודרת...

לקראת סיום היחידות פנה אליו הרבי ואמר לו: "כשיהיה לך עוד משהו על הלב, תעמוד בכניסה ל770 ותרמוז לי".

במשך כל שנת הקבוצה זכה לקירובים מיוחדים מהרבי, הרבי הקריין לו יחס מיוחד, התעניין בשלומו, כאב לבן.

לקראת סוף השנה התעניין אצלו הרבי האם הספיק ללמוד 'זביחה', כלשון הרבי. למרות שמעולם לא סיפר לרבי על בקשת אביו, כשהשיב בחיוב ענה לו הרבי

ש"איך אומרים אצלכם בארץ הקודש? אבא שלך יהיה 'מבסוט' שלמדת מלאכת הזביחה?..."

יש סיפור על הרבי הריי"צ שפעם התארח אצל גביר בריגא, שלא היה חכם במיוחד, בתקופה שהיו גזירות קשות על יהודי רוסיה. הרבי הריי"ץ היה שקוע בשרעפיו והתעכב באכילת המרק. ניגש אותו גביר לרבי ואמר: "הלאקשן נמצא בתחתית", הרבי נאנח אנחת רווחה ואמר, "החייתני".

הרבי מחפש את אלה שמרגישים בתחתית. לרבי אכפת מבחור שמרגיש כמו נורית טויטו, בודד, בשולי החברה, יותר מהקמת מוסדות אדירים ומפוארים שמקים שליח מוצלח. "ועליו בפרט".

***

בשבת פרשת פנחס, שנת תשל"ח, כ"ד תמוז, הרבי יצא מ770, ובשני צדדי השביל עמדו אנשים. לפתע התקרב לרבי ילד קטן, לחץ לרבי את ידו באומרו "גוט שבת רבי, גוט שבת רבי".

מיד הגיח ר' ישראל שם טוב והרים אותו לעבר כל הכיוונים ושאל איפה אמא שלו.

[מספרים שפעם עמד כושי על גשר ברוקלין ואיים להתאבד, מסביב עמדו הרבה ניידות משטרה שניסו להניא אותו לממש את רצונו. ר' ישראל שראה את המתרחש התקרב לעבר אותו כושי ולחש לו מספר מילים, מיד הלה נסוג מתוכניתו וירד מהגשר, כשנשאל לאחר מכן מה לחש לו השיב: "אמרתי לו שאם הוא יעז לקפוץ מהגשר אני יהרוג אותו"...

ר' ישראל משתייך למשפחת 'שם טוב' הידועה, הוא בנו של החסיד ר' בענצ'ע שם טוב, ואחיו של ר' בערל שם טוב מדטרויט].

לאחר שהוא הרים את הילד, הגיעה למקום אימו, מרת מלכה ליווי כשהיא מבוהלת. ישראל הוכיח אותה על כך שבנה עיכב את הרבי לחינם. בצאת שבת היא התיישבה מיד לכתוב לרבי מכתב התנצלות על מה שארע.

הרבי השיב לה במענה מיוחד, הרבי הקיף את המילים "אני מצטערת" והשיב:

"הרי אדרבא: גרם נחת רוח ע"י זה, כי אין לשער גודל הלבביות והפשטות והתמימות והאמיתיות של ילד – הלואי מעין זה בגדולים"

הרבי לא מחפש חכמות. אלא דוקא את אלה שעושים מתוך פשטות ותמימות, בלי התחכמות מיותרות.

שונות:

שמעתי מהשליח בחרסון הרב יוסי וולף שבהיותו בגיל שתיים עשרה הוא הצטרף לאביו ר' בערקה ע"ה לנסיעה לבית חיינו. בהתוועדות הראשונה בשבת הוא הגיע קצת באיחור ולא הצליח לתפוס מקום טוב, ולכן נדחק לקרן מערבית – צפונית, כשלפניו עומדים שורה של בחורים גבוהים שהסתירו את בימת ההתוועדויות. אידיש הוא לא ידע, כך יצא שהוא לא ראה ולא הבין כלום.

הוא הרגיש תחושת תסכול ומרמור, כולם שרים ואומרים לחיים לרבי, אבל רק הוא איננו חלק מכל זה. לפתע נבקעה שורת הבחורים שלפניו והוא רואה את הרבי מרחוק מסמן לכיוונו לומר "לחיים", מיד מישוהו דחף לידו כוסית יין. הוא הסתכל לכל הכוונים כי היה בטוח שהרבי מתכוון למישוהו אחר. לא יתכן שהרבי יטרח לומר לחיים לילד צעיר כל כך, חשב לעצמו. ואז הרבי הניח את ידיו על זרועות גג בית משולש כמצביע לכיוונו כאומר: "מתכוונים אליך – זה שמסתתר שם בקרן זוית" וסימן בידו לכיוון פיו הקדוש כמורה לו לומר לחיים. (על דרך התמונה המפורסמת מתוך התוועדות בה הרבי מספר על הכובע של הצמח צדק שנטף זעה מהשפיץ של הכובע כשהיה חוזר דא"ח).

ר' יוסי הוסיף ואמר שהרגע הזו מלווה אותו כל חייו. וכל פעם שהוא נזכר בזה הוא לא מצליח לעצור בעד דמעותיו. כביכול הרבי אומר לו: "גם כאשר אתה מרגיש בקצה, בתחתית שאין תחתית ממנה, קרן זוית, תדע לך שאני רואה אותך, שם לב אליך, ומושיט אליך יד לקום מהקרשים ולחלץ אותך מהמקום שבו אתה תקוע".

***

האדמו"ר מויזניץ, ר' ישראל הגר, בתקופת גלותו מחצר אביו, לפני שנתמנה לאדמו"ר, נפגש עם הרבי. אומרים שהרבי עודד וחיזק אותו מאוד. שמעתי בשמו סיפור מדהים: היה יהודי חסיד פולין, בעל משפחה גדולה שנאלץ להתאשפז לתקופה ממושכת בבית רפואה בארצות הברית. טרם אשפוזו ביקש מבני ביתו שידווחו לרבי על מצבו. במהלך השהות הארוכה נוצרו קשרים לא כשרים בינו ובין ה'אחות' הגויה שטיפלה בו עד ששכנעה אותו ל"ע לעזוב את משפחתו ולעבור לגור ביחד בערב שבת, יום לפני המועד המוסכם ביניהם לעבור לגור ביחד, צלצל הטלפון במזכירות של בית הרפואה ועל הקו היה המזכיר של הרבי, הרב חודקוב, שמורה לו לעזוב בדחיפות את בית החולים. הוא ניסה

בתחילה להתחכם אבל הרב חודקוב הורה לו בסמכותיות שעליו לחזור לבני משפחתו. השיחה הזו גרמה לו להתעשת מהמצב שאליו הדרדר ובהחלטה מהירה בלי להודיע לאיש תפס רגליו ונס מהמקום כמה דקות לפני השקיעה.

שוו בנפשכם, יהודי שאיננו חסיד חב"ד, שהקשר שלו עם נשיא הדור הסתכם במכתב חד פעמי לבקש ברכה לרפואה, ואף על פי כן טורח הרועה הנאמן להניח הכל בצד בערב שבת קודש בזמן כל כך לחוץ, כדי להשיב את הכבשה התועה אל העדר.

***

לקראת סוכות תשמ"ט אבי נסע לרבי, במהלך חלוקת לעקה בהושענא רבה החליט לבקש פרוסה נוספת עבור מפעל אלתא בה עבד כמהנדס ושימש כשליח רשמי מטעם צא"ח. לייבל גרונר לא כל כך אהב את זה וניסה למנוע בעדו אך הרבי שיתף איתו פעולה בחפץ לב ויד נדיבה. כאשר חזר לארץ מיד ניגש למטבח המרכזי של התעשייה האווירית (מדובר במקום שמכיל כ- 4000 עובדים) וביקש מהקונדיטור הראשי לפזר פרורים מהעוגה בכל העוגות בוקר שמחלקים במפעל. הוא סירב בתוקף בטענה שיש בדיקות של משרד הבריאות וזה צריך להיות סטרילי, ומי יודע מה עבר על העוגה במהלך השבועיים האחרונים... הוא המשיך וטען שיפסלו לו את הרישיון כי לוקחים דגימות מדי פעם וכו'. אבא שלי ישב אתו שעה ארוכה והסביר לו בדברים היוצאים מן הלב את מאמר חז"ל "כל הנוטל פרוטה מאיוב מתברך", מה עניינו של נשיא הדור, ושם הרבי שלח חתיכת עוגה במיוחד עבור המפעל אז כל הצלחת המפעל תלויה בזה. לבסוף הוא נכנע ונעתר.

עברו עשר שנים. ערב אחד אבא שלי יושב בשעה עשר בלילה ולומד חסידות בבכנ"ס בנחלה כמנהגו מדי ערב להשתתף בכולל חסידות ערב של הרב אברהם (בומי) פרינדלנד, לפתע ניגש אליו יהודי עם זקן שחרחר קטן בשלבי צמיחה ראשוניים. הוא שאל אם הוא מזהה אותו וכשנענה בשלילה הציג את עצמו כקונדיטור הראשי של אלתא. התברר שהדברים היוצאים מן הלב נכנסו עמוק אל הלב היהודי שלו ועוררו אצלו את נקודת ההתקשרות לנשיא הדור. היום הוא אברך ירא שמיים מקפיד על קלה כחמורה.

בצעירותי נזקקתי לטיפול שיניים ולשם כך לקחני אבי למרפאת שיניים באשדוד. התור נקבע לשעות הבוקר המוקדמות אבל כאשר ראה אבי שהתור מתעכב הוא פרש למסעדה סמוכה, ביקש רשות מבעל הבית ותפס לעצמו פינה שקטה כדי להתפלל במנוחת הדעת. כאשר סיים לחלוץ את התפילין הוא בחן את המסעדה אליה נקלע ולתדהמתו גילה שנכנס בטעות למסעדה שמוכרת ל"ע 'דבר אחר'. הוא הזדעזע מהרעיון ורצה לברוח משם מהר אבל אז חלפה במוחו מחשבה שאולי יש כוונה אלוקית נסתרת בכך שהוא התגלגל למקום הזה. הוא ניגש למוכר והציע לו להניח תפילין. בעל המקום שהיה יהודי רוסי מבוגר נעתר. כאשר הוא אמר אתו את נוסח 'שמע ישראל' הוא פרץ בבכי. אבא שלי החליט להכות על הברזל כאשר הוא עוד חם ושידל אותו לסגור את המסעדה שברשותו, הוא ניסה לטעון שזה המקור פרנסה שלו אבל אבי לא ויתר לו עד שהוציא ממנו הבטחה מפורשת. כעבור שבועיים כשחזרתי להמשך טיפול ראיתי שהמסעדה סגורה ושלט גדול תלוי על הדלת "למכירה".

ספורים כאלה יש למכביר עד שלא ניתן למנותם, המשותף לכולם ש'הראש' מרגיש גם את הציפורן שברגל השמאלית... והוא מזרים חיות וכח לכל יהודי באשר הוא כדי לחדש את הקשר מחדש עם המקור והשורש, גם 'אברים' כאלה שנראה כלפי חוץ שהם נפרדים לגמרי, "לא ידח ממנו נידח", הרבי מלקט אותם אליו אחד לאחד.

לחיים ולברכה.

כסלו, תשל"ט, המצב בעולם מתוח, מהפיכת אזרחים באיראן גרמה לעליית שלטונו של חומיינאי, וצוות השגרירות של ארצות הברית היה שבוי בבנין השגרירות באיראן. נשיא ארה"ב ג'ימי קרטר, היה שבור ברוחו ולא יצא מהחדר הסגלגל.

באותה תקופה התקבל לראשונה אישור להצבת מנורה ציבורית בסמיכות לבית הלבן בהשתתפותו של הנשיא. מי

שהיה אחראי על כך היה ר' אברמ'ל שם טוב. באירוע ההדלקת הנרות, הוזמן הנשיא לעלות על המנוף שממנו מודלקת המנורה. האירוע היה בנר רביעי של חנוכה, והנשיא צפה בארבעת הנרות דולקים.

לפתע פנה הנשיא לר' אברמ'ל שם טוב, וביקש ממנו שידליק את כל שמונת נרות המנורה, לנוכח המצב המדכא הוא היה מעונין לראות מנורה מאירה בשלמותה. ר' אברמ'ל ניסה להסביר לו שהיום הוא היום הרביעי, והמנורה דולקת באופן של מוסיף והולך, אך הנשיא התעקש שכל המנורה תהיה דלוקה. מכיוון שאין בעיה הלכתית מהותית בהדלקת כל שמונת נרות החנוכה, ניאות לכך ר' אברמ'ל בעל כורחו.

לאחר מכן כשדווח לרבי על השתלשלות הדברים, השיב לו הרבי כי ממנו הוא ציפה ליותר "גאון יעקב".

יש סיפור נוסף עם תוכן זהה: פעם הגיע ר' משה יהודה קוטלרסקי לחתונה של מקורב אחד לחב"ד, שהתרחשה בליל י"א ניסן תשמ"ח.

במהלך אירוע החתונה, כיבו את האורות באולם, ונכנס מלצר עם עוגת ענק עם מספר נרות כמספר שנותיו של הרבי, לרגל יום הולדתו השמונים ושש.

הקהל החל בשירת היום יום הולדת, וללא ספק זו היה מאורע מרגש שביטא את אהבתם של המשפחה לרבי. ר' משה קוטלרסקי ביקש מהקהל שימהרו לאכול את העוגה באולם לפני חג הפסח, כדי להימנע מאיסור חמץ.

מיד לאחר האירוע התיישב לכתוב לרבי דו"ח מהחתונה. בעיצומו של י"א ניסן השיב לו הרבי מענה קצר: "במקצתם אומרים שיש חלב" היינו שהיה עליו להזהירם לא לאכול את העוגה כי החלב מהנרות עלול לטפסף על העוגה.

מצד אחד דורשים מאיתנו לפעול בכל השטורעם במבצעים, אך מנגד עלינו לשמור על גדרי ההלכה עד קוצו של יו"ד, ויותר מכך, לא רק לשמור על גדרי השו"ע, אלא לישא אותם ב"גאון יעקב", לא להתייבש ולנסות להתחמק ממצבי אי נעימות, אלא להבליט אותם ולהתעקש עליהם בכל מחיר!

***

לפני כמה ימים התקשר אלי בחור שלמד פה בישיבה והתלונן על ספיקות באמונה. הוא שאל כיצד יתכן להגיד שדווקא העם היהודי הוא העם הצודק, וכל הגויים טועים והרי הגויים הם הרוב. נתתי לו דוגמא מהמצב ששורר בעולם כשכולם תוקפים אותנו על מה שהחיילים שלנו עושים בעזה, ומתעלמים מהטבח שחמאס עשו לנו בשמחת תורה. זה שאנחנו דעת המיעוט לא הופכת אותם לצודקים.

כשלומדים רמב"ם בפרט בהקדמתו על סדר מסירת התורה, ולומדים ספרים של ראשונים ואחרונים ספרי שו"ת וכו' לא צריך לחפש הוכחות חיצוניות לאמיתות התורה. האמת מדברת בעד עצמה. הכל מתועד לפרטי פרטים מאז בריאת העולם. לא ניתן להכחיש את זה. דברי אלוקינו חיים וקיימים.

ניסתי לברר אצלו אם הוא אכל מאכל לא כשר לאחרונה, חלב נוכרי וכדומה.

בשנת תשל"ג הסתובב ב770 בחור יהודי שהחל להתקרב לנצרות ולהאמין באותו האיש היל"ת, הרבי ניסה כל הזמן לקרב ולמשוך אותו ליידשקייט, לאחר שכבר עמד לעזוב כתב לו הרבי שישאר לכל הפחות לחגוג איתו את כל ג' הרגלים, "ובפרט יום הולדתי" – י"א ניסן.

בהתוועדות שבת פרשת כי תשא החל הרבי לספר את הסיפור המפורסם על המגיד ממעזריטש, שנכנס אליו אברך והתאונן על זה שלבנו נכנסו ספיקות באמונה, המגיד אמר את התורה על

הפסוק "ונפש כי תחטא", בתמיהה, וכי נפש יכולה לחטוא?, כשסיים המגיד את דבריו לפתע נכנס בנו של האברך כשהוא מספר שרוח סערה הביאה אותו לכאן. הרבי סיים שלכל אחד יש את מחצית השקל של אש בנשמה שלו, והיא מסוגלת ברגע אחד לשוב ולהתעורר. לפתע נכנס אותו בחור להתוועדות וכולם הסתכלו עליו והבינו שמתחולל פה משהו שמיימי.

לא ידוע מה היה סופו של אותו בחור, אבל מהסיפור הזה רואים איך הרבי דואג לכל אחד, גם אם הוא נתון במצב רוחני ירוד מאוד, ומצית מחדש את האש שבקרבו.

***

האחים המשב"קים, חיים ברוך וחס"ד הלברשטאם הגיעו ממשפחה של אדמו"רים, לא חב"דית, ועם הזמן הם התקרבו לחב"ד. לאחר שחיים ברוך התחתן הוא פתח מסעדה בשם 'עסן און בענטש'. אביו של חיים ברוך, שהיה אדמו"ר חשוב ראה בזה ביזיון שבנו ינהל מסעדה, הוא רצה שהוא ישא תפקיד חשוב בהתאם לשושלת המשפחתית החשובה שממנה הגיע. הוא התלונן על כך לרבי והרבי השיב: הרי הוא ממשיך מסורת אבותיו, גם אברהם אבינו ניהל מסעדה...

***

הבן של ר' לייזר צייטלין למד איתי בקבוצה. הוא ידע את הג"נ פרקים בע"פ, וכשהוא היה הולך ברחוב הוא היה חוזר עליהם. פעם הוא הלך ברחוב ולפתע הגיע משאית זבל ודרסה אותו. הוא אושפז בבית הרפואה במצב נואש, התמימים ב770 עשו הרבה פעולות לרפואתו.

כחלק מהפעולות לרפואתו הוחלט לערוך התוועדות משותפת בין כל תלמידי הקבוצה. שברו את הראש את מי להזמין כדי שזה יהיה מקובל על כולם, כל אישיות שהוצעה נדחתה מפני

שהשתייכה לאחד משני הצדדים במפה. לבסוף הוחלט לבחור בפסיכולוג מסויים שעשה את הצעדים הראשונים שלו בחב"ד רק לאחר ג' תמוז, הוא עדיין היה בשלבי גישוש ולא החליט לאיזה מחנה הוא משתייך...

למיטב ידיעתי זאת היתה הפעם הראשונה והאחרונה שהייתה התוועדות כזאת בין כל התמימים ב770. נבחרו כמה נציגים מהבחורים שאמרו מספר מילים, ואותו יהודי התוועד.

המרצה - המשפיע הרצה באריכות גדולה ותכן דבריו היה שמי שהקשר שלו עם הרבי נוצר רק לאחר ג' תמוז 'הרויח'. כי רק הוא יכול לתפוס את ה'עצם' של הרבי בשונה מאלו ש'לצערם' הגיעו לחב"ד לפני ג תמוז, כי הגילויים מסתירים על העצם... לנו יש זכות מיוחדת שיש לנו את העצם !!!

בליל שבת סיפרנו על כך לר' יואל כהן, הוא כעס מאוד, מעולם לא ראיתי אותו נסער כל כך: "הוא לא יודע מה הוא מדבר, הוא פשוט מדבר שטויות, ומערבב מושגים שהוא לא מבין מהחיים שלו. המצב עכשיו יותר נעלה? זה הרי החושך הכי גדול שיכול להיות. חושך כפול ומכופל. לשיטתו אנחנו צריכים להפסיק להתפלל לזכות לראות שוב את הרבי כי אז 'חלילה' יהיו שוב פעם גילויים?!"... איזה שטויות הוא מדבר. הוא לא הצליח להרגע.

לזכות

תלמידי ש"ב ה'תשפ"ד

